

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Cursus studiorum monasticorum, sive series sublimium disciplinarium - Cod. Ettenheim-Münster 99-110

Exertationes philosophicae, ad varia phil. partium capita accomodatae -
Ettenheim-Münste 105

Cartier, Gallus

[S.l.], [18. Jahrh.]

Exercitatio III.

[urn:nbn:de:bsz:31-110983](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-110983)

de Petro, sed et de Paulo, Jacobo, et omnibus ceteris hominibus. Atqui locus continetur natura universalis in predicando. Ergo p.

Resp. Dist. maj. Predicatum homo seu natura hominis inest et apta dignoscitur predicari de Paulo, Jacobo, et omnibus ceteris hominibus singulariter, conc. universaliter, et velut quaedam natura universalis, quae sit provis una et eadem in singulis, neg. maj. min. et cons.

Urg. Natura hominis apta est predicari universaliter de omnibus hominibus. Ergo p. Prob. ant. Est una et eadem in omnibus hominibus. Ergo p.

Resp. neg. ant. ad ejus prob. neg. ant. Nam natura humana non est una et eadem in omnibus hominibus, sed est similis dumtaxat, et quae in Petro est differt realiter ab ea, quae in Paulo est, et sic de singulis.

Ob. 4. contra Concl. 3am Si natura per mentem abstracta concipiat una unitate entitatis, jam non erit universalis, sed singularis. Ergo p.

Resp. Dist. ant. Non erit universalis sed singularis quantum ad entitatem, conc. quantum ad representationem, neg. ant. Ea enim idea universalis dicitur, quae omnia individua exhibere potest.

Ob. 5. Nulla est hujusmodi natura, quae multa representare possit. Ergo p.

Resp. Dist. ant. Nulla est hujusmodi natura, p. a parte rei et in rebus ipsis, conc. ex parte mentis, neg. ant. fit enim hoc idea universalis per mentis perceptionem.

Ob. 6. Mens deijicitur, cum naturam aliquam concipit, quae a parte rei talis non est. Ergo p.

Resp. neg. ant. Quia dum mens naturam ut universalem considerat, seu a singularibus abstrahit, vel denique sine singularibus concipit, non idcirco judicat, eam esse universalem, seu extra singularia existere: unde vulgo dicitur abstrahentium non esse mendacium, seu quod mens abstrahens non erret.

Exercitatio Tertia.

ad cap. 2. part. 1. Metaphysicas n. 13. et 14.

An Essentia et Existentia rei ejusdem inter se distinguantur?

Conclusio. Essentia actualis et Existentia ~~entis~~ ejusdem rei non distinguuntur inter se realiter. 68.

Prob. Illa non distinguuntur inter se realiter sed sunt unum quid et idem, quae sunt quid indivisum in se. Atqui Essentia actualis et Existentia sunt quid indivisum in se. Ergo etiam unum quid et idem. Prob. min. Ea sunt quid indivisum in se, quae dividi aut separari ab invicem nullatenus possunt. Atqui Essentia actualis et Existentia dividi aut separari ab invicem nullatenus possunt. Ergo p. Prob. min. Quandocumque ponitur Essentia actualis semper etiam ponitur Existentia, adeo ut impossibile sit, Essentiam esse a se causa positam, et non existere, adeoque eo ipso habere suam existentiam; seu enim esset extra causas posita simul et non posita p. Ergo p.

Solvuntur Objectiones.

69. Ob. 1° Plurima attribuntur Essentis creaturarum, quae eandem existentiam tribui non possunt. Ergo distinguuntur redoliter ab invicem. Prob. ant. Essentia dicuntur necessariae, existentia vero contingentes; Essentia per se conveniunt rei, existentia vero per accidens. Ergo p.

Resp. neg. ant. ~~Essentia~~ Ad ejus prob. Dist. ant. Essentia possibilis dicuntur necessaria, con. Essentia actualis, neg. ant. p. Nostri autem conclusio procedit de Essentia actuali et existentia ejusdem rei, quarum una aequa contingens est et altera, quippe Essentia actualis nihil aliud esse intelligitur quam ipsa rei existentia; quod si ergo haec contingens dicatur, necesse erit, ut et illa etiam contingens operatur.

Inst. Essentia actualis et Essentia possibilis est una et eadem Essentia. Ergo si haec est necessaria, etiam illa erit necessaria.

Resp. Dist. ant. Est una et eadem Essentia quasi representativa et objective, con. quia ubique eadem predicata essentialia representantur et cognoscuntur. Eadem Essentia entitativa et physice, neg. ant. Essentia quippe possibilis nihil est actu, sed solummodo potentia; actualis vero est aliquid actu et physice.

70. Ob. 2° Si Essentia creatura sit quid realiter idem ac ipsius existentia, sequitur creaturam esse suum esse. Atqui creatura non est suum esse, sed solus Deus, Ergo p.

Resp. Dist. maj. Sequitur creaturam esse suum esse dependentem et ex hypothesis quod a Deo producta sit, con. absolute et independentem a Creatore, sive a sui causa non pendens, neg. maj. et sic Dist. min. neg. cons. Creatura igitur non est suum esse absolute, et citra dependentiam a Deo, quia nisi Deus illam ex nihilo produxisset, certe a se ipsa nunquam extitisset; sed est suum esse dependentem sive cum dependentia a Deo, et ex hypothesis, quod a Deo producta sit; non enim est res distincta a suo esse, cum nihil plane sit absque suo esse.

Inst. 1° Sequeretur existentiam esse de conceptu Essentia creata. Atqui hoc est falsum. Ergo p.

Resp. Dist. maj. Sequeretur existentiam esse de conceptu Essentia ut sic et precise talis, neg. maj. Essentia physica et extra causas posita, con. maj. Creatura quippe extra causas posita in statu reali includit existentiam, quia per eam formaliter constituitur in statu physico et reali.

Inst. 2° Existere per suam Essentiam est perfectio soli Deo propria. Ergo impossibile est, ut creatura existat per suam essentiam.

Resp. Dist. ant. Existere simpliciter et per se p. con. Existere per suam Essentiam ut productam et dependentem a Deo creatore est perfectio p. neg. ant. et cons.

71. Ob. 3° Actus et potentia se vera inter se distinguuntur. Atqui Essentia est potentia, existentia vero Actus. Ergo p.

Resp. Dist. min. Essentia objectiva est potentia, con. Essentia actualis, neg. min. et cons.

Inst. 1° Existentia se vera recipitur in Essentia tanquam illius Actus. Ergo p.

Resp. Dist. ant. Existentia recipitur in Essentia metaphysice consi-